

Ernest Thompson Seton:

Zgodba zajca z bombažastim repkom

Kakšen bo konec vsega tega? Strganuhelj se je ubijal z brekončnimi gonjami, bednjem in slabo hrano. Duševne in telesne sile male matere so bile strte radi neprestanega preganjanja. Tujec si je zastavil cilj, da uniči Strgana, in v tej nameri je posegel k naj-

da njegov življenjski položaj se nikakor ni izboljšal. Ves obupan je slednjč sklenil, da, če le mogoče, zapusti v naslednji noči z materjo svojo domovino in se odpravi v širni svet iskat si nov dom. Tedaj se je zgodilo nekaj nepričakovane. Strganuhelj je nenadoma zapazil starega znanca — psa Groma, ki je postopal vohajoč in iščoč po meji močvirja. Takoj se je Strgan odločil, da tvega poslednjo obupno igro. Predrzno je prekrizal pot psa, in takoj je pričel lov, ki je bil divji in razburljiv. Bežala sta trikrat okrog močvirja, dokler ni bil Strgan prepričan, da je mati v varnem skrivališču in zamrzeni sovražnik

gršemu sredstvu, ki je veljalo pri zajcih za največje hudodelstvo. Najsi se člani te velike družine še tako sovražijo, vselej pozabijo njih sovraštvo, kadar se pojavi njihov skupni sovražnik. Nekega dne je krožil nad močvirjem veliki kragulj. Tedaj je brezvestnež skušal z vsemi sredstvi pregnati Strgana na prosto, dočim se je sam vedno lepo kril pod grmi.

Parkrat je bil kragulj skoraj Strganu na tlniku, a vsakokrat so ga rešili divji rožni grmi. Enkrat bi bil stari zajec skoro sam ujet, zato je gonjo opustil. Zopet je bil Strganuhelj prost, to-

v svojem znanem ležišču. V ravni črti je zvodil svojega zasledovalca proti tistemu ležišču in z drznim skokom je skočil čez sovražnika in ga pri tem krepko udaril z zadnjo nogo po glavi.

»Ti cepec, ti bedasti!« je vzkliknil tu-

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matie! Moja želja je, da bi dal lažje uganke v »Mlado Jutro«. Lepo Te pozdravlja

Veljko Batič, uč. III. razr. v Celju.

Dragi stric Matie! V Ljubljani mi je najbolj všeč spomenik pesnika Francea Prešerna, ki stoji na Marijinem trgu zraven tromostovja. Pred spomenikom so zasajene tri tenke breze. Spomenik stoji na dveh marmornatih podstavkih. Od stavb v Ljubljani mi je najbolj všeč nebotičnik, ki ima 11 nadstropij. Na vrh stavbe se pelješ lahko z dvigalom ali pa greš peš. Te srčno pozdravlja

Zavrli Ivan, dijak I. razr. klas. gim. v Ljubljani

Dragi stric Matie! Slišal sem, da si razpisal nov natečaj in zato sem sklenil, da Ti napišem nekaj vrstic. Ljubljana je res veliko mesto. Kdor pride z dežele v Ljubljano sam ne ve na katero stran se naj obrne. V Ljubljani mi je najbolj všeč nebotičnik, ki štrli visoko v zrak. Iz vrha nebotičnika se nudi obiskovalcem lep razgled po Ljubljani in njeni okolici. V Ljubljani mi je tudi zelo všeč spomenik kralja Petra Osvoboditelja na konju. Všeč so mi tudi lepe palače, lepe ulice, hiše, nadalje škofija, narodna banka, posojilnica, lep je tudi park Tiroli, ki se širi daleč naokrog. Najbolj zanimiv je pa Ljubljanski grad. Tudi iz gradu je lep razgled po mestu in okolici. Nebotičnik je zelo lep kadar je razsvetljen in tudi grad je lep kadar je razsvetljen. Te pusti prav lepo pozdravit Tvoj

Albin Krajnc, dijak II. razr. mešč. š. v Mariboru, Slomškova 23.

Dragi stric Matie! Na Tvoje vprašanje, kaj se nam v Ljubljani najbolj dopade, Ti odgovorim. V Ljubljani imamo veliko lepega in zato Ti težko odgovorim. Najbolj mi je všeč park. Dopade se mi poleti, ko je ves v cvetju, ravnokoli pa se mi dopade tudi pozimi, ko je pokrit z belo odejo snega. V parku je ob lepem vremenu vedno dovolj izprehajalcev. Dopade se mi pa tudi naš Ljubljanski »Monte Carlo.« Tam je vedno veliko upokojencev, ki kartajo, da je kar veselje. Vedela bi še

precej povedati, a se bojim da bo pre dolgo. Lepo te pozdravlja

Elza Kremžar, uč. III. b razr. mest. žen. real. gimn. v Ljubljani.

Dragi stric Matie! Zahvaljujem se ti ker si se tudi name spomnil pri zrebanju, me uvrstil med nagrajence ter mi poslal knjigo »Janko in Stanko« in me nepopisno razveselil.

Tudi tega tečaja se udeležim, samo težko se je odločiti ker je vse lepo. Dvakrat sem šel že na vse strani pa povsod mi je bilo vse všeč, lep je muzej še lepše so stvari v njem, lep je nebotičnik, stolnica, univerza in druge mogočne stavbe, lep je grad in sprehajališče na njem, tudi Tivoli in vsi parki so krasni. Imamo tudi krasne spomenike, na Marijinem trgu ponosno stoji Prešeren in je lahko ponos Ljubljani. Pred magistratom jaha svojega vronca kralj Peter I. Osvoboditelj, na Vodnikovem trgu stoji Valentin Vodnik naš prvi slovenski pesnik in še mnogo drugih lepih spomenikov imamo v Ljubljani.

Meni je pa najbolj všeč v Ljubljani Napoleonov spomenik, ki se visoko dviga v zrak in ki nas spominja na Ilirijo oživljeno ali na začetek borbe za osvoboditev naše mlade države Jugoslavije. Te pozdravlja Tvoj

Košir Živko, učenik IV. c razreda Ljubljana—Vič, cesta VI. 4.

Dragi stric Matie! Tvoj novi natečaj mi je zelo všeč. Ker se nisem do sedaj še nič oglasil, upam, da me sprejmeš v svoj koticček. Sem namreč šele 2 in pol meseca v Ljubljani. Zato si nisem natančneje ogledal ljubljansko mesto in njegovo okolico. Stanujem v bližini Rakovnika. Od tukaj imam lep razgled na dolenske hribe: Krim, Goio, Kurešček in Sv. Ahac.

Najbolj všeč mi je Franciškanska cerkev, njena notranjščina je zelo lepo poslikana. Tudi Stolna cerkev je lepa. Nato so še: Sv. Jakob, Sv. Peter in druge.

Krisperjeva izložba je lepa. Predstavlja nam Bled in blejsko jezero. Cerkevica je razsvetljena in ob ostanh goričo

ločke. Po cestah koračijo pešci, drže avtomobili, vozijo vozovi itd. Lokomotiva kroži okrog tovarne, ki izdeluje verige. A na drugem koncu pa gre druga lokomotiva.

V Tivoli je živalski vrt z imenom »Noe«. V njem so razstavljene razne živali, kakor: medved, srnjak in samica, volk z mladiči, lisica zvitorepka s svojimi malimi ter oče lisjak in vsakovrstne opice. Po kletkah so še razne sove, orli in sokoli, fazani in razne kune. V vodnjaku pa so: štokrlje, čaplje, race, gosi itd. V ptičnici sredi vrta pa žvrgolijo razni ptiči.

Po mestu so tudi lepi spomeniki. Prvega slovenskega pisatelja Trubarja pred pravoslavno cerkvijo. Pred justično palačo Miklošičev spomenik. Pri trmostju je Prešernov, na Vodnikovem trgu je Vodnikov spomenik. Pred Magistratom pa je kralj Petar I. na konju. In tako sem končal današnji popis. Te prav lepo pozdravlja

Brus Karol I. drž. gimn. v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Prvič se oglašam na natečaje, ki jih stavljaš Jutrovčkom. Nisem še bila v Ljubljani, zato Ti ne morem opisati njene lepote.

Na izbiri imam torej drugo temo: kaj mi je v »Mladem Jutru« vseč. V »Mladem Jutru« so mi vseč vsi spisi, ki so poučnega značaja. Pa tudi križanke in druge uganke so mi vseč, zato tudi marsikatero rešim. »Mlado Jutro« naj ostane tako kot je sedaj, le nekaj več spisov od mladinskega pisatelja Josipa Vandota, bi želela. Njegove planinske pripovedke se mi zelo dopadejo. Lepo Te pozdravlja

Kristina Volk, uč. II. razr. mešč. šole v Žalcu.

Dragi stric Matic! Že dolgo ti nisem pisala, sedaj pa se vendar oglašam, ker se nam obetajo lepe darila. Najbolj se mi je dopadla povest o harmonikarju Binčetu. Dragi stric Matic vedi, da mi nimamo svojega Jutra marveč ga imamo s sosedovim v kompaniji. Vendar pridno čitam in zbiram »Mlado Jutro«.

**Šolinc Roza, Rogatec
III. razr. I. odd. narodne šole.**

Dragi stric Matic! Že dolgo nisem nič pisal sedaj ko sem prečital tvoj novi natečaj sem sklenil da ti bom nekaj na-

pisal. Opisati ti hočem kaj sem videl v Ljubljani. V Ljubljani sem bil ob času sokolskega izleta. Z vaditeljem smo obhodili večji del mesta. V mestu sem videl mnogo lepega in zanimivega. Najlepši se mi je zdel park Tivoli. Tam sem videl vodomete, razne rože, ptički posedajo ljudem po ramah. Bil sem tudi na nebotičniku in na gradu. Videj sem tudi spomenike raznih naših pisateljev. A med njimi se mi je zdel najlepši Prešernov. Sedaj bom pismo končal in Te prosim da moj spis objaviš. Srčno Te pozdravlja

Vukovič Vinko uč. III. razr. nar. šole pri Mali Nedelji.

Dragi stric Matic! Kaj mi je v Ljubljani najbolj všeč. Jaz sem živel 5 let v Ljubljani. Tam sem doživel marsikaj lepega. Najljubša stavba mi je bila moja šola na Grabnu. Poznam vse spomenike. Najlepši je bil zame spomenik kralja Petra I. Osvoboditelja pred Magistratom. Najljubši izprehod mi je bil Tivoli in grad, odkoder je lep razgled po celem mestu. Večkrat sem že obiskal muzej. Tam me je zelo zanimalo živalstvo in zgodovina Rimljanov.

Kopitar Edi uč. III. razr. II. oddelka v Gornjem gradu.

Dragi stric Matic! Zelo sem se razveselila, ko sem čitala svoj spis v Mladem Jutru. Še bolj pa me je razveselila objava, da sem izrečena za knjižno nagrado. Tvojo knjigo sem prejela v Celju in se Ti za njo najlepše zahvaljujem.

Rada se bom udeleževala tudi nadalje razpisanih natečajev, če mi bo le dopuščal čas.

Najsrčneje Te pozdravlja in se Ti za lepo darilo še enkrat zahvaljuje

Vizjak Nevenka, učenka v Trbovljah

»Čez dvajset minut!«

»Potem še lahko malo pokramljava.«

»Kako živiš na svoji farmi?«

»Vse je po starem. Če nam ne bi bilo zmanjkalo streliva in odej, ne bi bil prišel v mesto. Doma imamo zdaj polne roke dela.«

Tako sta se še četrte ure o raznih rečeh pomenila, potem je Hudson odšel k tramvajski postaji. Jim ga je spremil do postaje in mu obljubil, da bo skrbno pazil na konja in ga dobro nakrmil. Ko je Hudson stopil na tramvaj je prišel v največjo gnečo, ker je bil ves voz zaseden. Nenaadoma je pa začutil, da se ga je nekdo dotaknil ob žepu. Ker je bilo okoli njega vse polno ljudi, ni mogel pogledati ali ima še obe listnici v žepu. Takoj ko je izstopil je pregledal žep, in z grozo opazil, da mu je nekdo ukradel eno izmed listnic. Prav ta trenutek je pa zapazil, da sta dva druga moža tudi izstopila, obstala in ogledovala njegovo listnico. Hudson je hitro stopil k stražniku, ki je stal na vogalu ulice in mu rekel:

»Pojdite z menoj, da primeva tatu! Listnico mi je ukradel!«

»Res?«

»Prav zares!«

»Ali veste kakšne dokumente ste imeli razen denarja v listnici?«

»Vem!«

»Dobro! Takoj ga bova imela!«

Stražnik je vzel samokres v desnico in oba sta hitro krenila k osumljenčema. Žepar je pravkar odprl listnico in jo kazal tovarišu. Prav takrat sta prispela farmar in stražnik do njiju. Stražnik je zaklical:

»Roke kvišku!«

Moža sta se ozrla, dvignila roke — listnica je zletela na tla. Farmar jo je pobral in jo hotel vtakniti v žep.

»Stoj!« je zaklical stražnik. Listnico dajte meni!«

Farmar je hitro dal listnico stražniku.

Med tem sta pa Hudson in stražnik pozabila na žeparja in njegovega tovariša, ki sta jo neopazno popihala za bližnji vogal.

Stražnik je pregledal dokumente in legitimacijo.

»Kako vam je ime?«

»Henry Hudson.«

»Kje stanujete?«

»Na farmi pri »Zelenem travniku!«

»Ob katerem mestu leži farma?«

»Ob New Yorku!«

»Dobro. Prepričal sem se, da je listnica res vaša. Tu jo imate!«

Izročil mu jo je. Tedaj šele se je ozrl po zločincih. Toda nikjer ju ni bilo več. Stražnik in Hudson sta bila hudo prepadena vendar si nista vedela pomoči. Žalostna sta se razšla. Hudson je odšel po svojih opravkih, stražnik se je pa spet postavil na svoje mesto. Ko je farmar odpravil vse posle se je spet vrnil k prijatelju Jimu in od tam odjezdil domov. Doma je ves srečen pripovedoval svojim hlapcem kako je ugnal žeparja in kako dobro je rešil kupčijske posle.

(Dalje prihodnjič.)

Za spretne roke

Mizo okrasite lahko tudi s svečicami. Za svečke potrebujete svečnike in te si kaj lahko sami hitro napravite. Stojalo svečnika napravimo iz jabolka. Jabolko spodaj odrežemo, da lažji stoji. V sredi izdolbemo primerno luknjo, in utaknemo vanjo svečko, ki smo jo zavili v srebrn papir. Kdor hoče si lahko k svečniku napravi še senčnik. Senčnik napravimo iz pergamentnega papirja. Slika vam pokaže, kako mora biti papir ure-

zan. Nanj naslikamo poljubne vzorce ali okraske. Če so namenjeni svečniki za božične praznike potem je najboljše, da naslikamo primerne božične predmete. Kdor ni spreten mojster v slikanju, lahko nalepi iz pisanega papirja izrezane figure. Ko smo to storili zlepimo senčnik in napravimo zraven držaj iz jeklene žice ki ga vtaknemo v jabolko kakor vam kaže naša slika.

Stric Brundek.

Jomi:

Odkod rudarji

V davnih dneh je bilo, ko je namesto skrbi bedelo nad ljudmi vse polno rajskih vil. One so skrbele, da so polja cvetela in so mlinska kolesa od veselja klopotala noč in dan. Skrbele so, da so izpod skal izvirale bistre vodice, sladke ko med. In ljudje niso bili ne lačni, ne žejni...

Imele pa so vile pomagače, drobna bitja — palčke. Ti so živeli globoko pod zemljo in čuvali so tam svoje zaklade, ki jih je bilo dovolj za ves svet. Kadar pa so videle vile, da se očka odpravlja v mesto, so potrkale v mraku na majhna vratca v temnem gozdu in njih zavezniki palčki so jim odprli. Vile so povedale, kateri očka gre rano zjutraj v mesto in palčki so mu še to noč nanosili vse polno zlatih cekinov, da je bil mošnjiček kar premajhen. — In če so zvedeli palčki od svojih prijateljic, da je v vasi drobna nevestica, takoj so ji nesli zlati krono v dar, da se ji je svetila v cerkvi v zlatih laseh.

Ljudje so bili zadovoljni in hvalili so bajna bitja, ki jim pomagajo še preden bi prišli v stisko; kar jo nekega dne primaha čez hrib potepuh, iz drugih krajev. Tega pa vile niso marale, ker je bil hudoben in zato mu tudi palčki niso donašali svojih darov. Tako je bil potepuh nevoščljiv dobrim ljudem in sklenil se je maščevati nad njimi. Prišel je hvaliti zlato in bisere, katere so dobili od palčkov in pripovedovati, da bi lahko dobili še lepših darov, ako bi hoteli. Vprašali so ga, kako bi lahko to dosegli in potepuh jim je povedal, da on ve, kje je vhod v skrivne rove in če hočejo, jih popelje tja. — Ljudi se je lotil pohlep in veleli so potepuhu, naj jih vodi. V temni noči so odprahnili vrata v temnem gozdu in sedaj so bili v rovih polnih zlata in biserov. — Ali, o joj! Zaman so iskali blestečih darov, povsod levo in desno je bila le črna temina. Palčki so kaznovali njihov pohlep in spremenili zaklade v prah. Le tu in tam po širni zemlji so še pustili polne rove črnega dijamanta — premoaga — ki ga še dandanes v potu svojega obraza kopejejo — rudarji.

Manko G.:

Gostija

Ej, to v gozdu je veselo
bogat hrast se ženi z loga,
na gostijo vse povabil,
še medveda je z brloga.

V celih trumah so hodili
svatje na gostijo v šumo,
volk pregrozen miroljubno
hodil je med zajčjo trumo.

»Hm, nevesta, to je lepa!«
sraki rekla je lisica,
»saj še lepša je in mlajša,
kot je zlatih vil kraljica!«

Ko so zbrali se vsi gostje,
ženin je napij nevesti —
tiho so smehljale zvezde
se po zlati, svetli cesti.

Potlej se gostili, pili,
z roso so hladili lica —
daleč, daleč v mladi zarji
se smehljala je gorica.

Ljubi Jezušček!

Prav lepo Te prosiva, prinesi nama

lanski letnik

„Mladega Jutra“

Saj veva, da v tej krizi nimaš mnogo denarja, zato je najina želja skromna, saj stane ta letnik, čeprav je zelo okusno vezan v platno,

samo Din 60.—

Knjiga obsega 424 strani in je okrašena z mnogimi slikami!

Prav lepo Te pozdravljata in že naprej se Ti zahvalujeta

Bratec Branko in sestra Mica.

jec, »sedaj te pa ubijem!« Skočil je kvišku in z grozo je opazil, da se je nahajal med Strganom in psom in da je sedaj on cilj preganjanja.

Z besnim lajanjem jo je ubral pes naravnost za njim. Teža in velikost je staremu zajcu koristila le, kadar se je boril s kakim drugim zajcem, toda tokrat mu je bila pogubonosna. Znal je uporabiti le nekaj spretnosti, najnavadnejše okrete, prečne skoke in »uluknjanje«, torej same reči, ki se jih uči sleherno zajčje dete v zgodni mladosti. Vendar je bil zasledovalec v prenevarni bližini za izvajanje takih zvijač, a varne votline v močvirju so bile vsiljivcu neznanе.

Gonja je šla v ravni črti. Rožni grm, prijatelj vseh zajcev, je sicer storil kar je mogel, ali bilo je zaman. Hripavo lajanje psa se je bližalo in bližalo, in dasi so se razdrapala nejkova občutljiva ušesa pri vsakem skoku skozi pokajoče veje, je vendar le kmalu prispele do onega mesta, kjer se je potuhnil stari zajec, trepetajoč od groze. Naenkrat je nastala smrtna tišina, nato kratek spopad, presunljiv krik, in vse je bilo končano.

Strganuhelj je vedel, kaj to pomeni, in mrzla zona ga je spreletela po hrbtu. Toda kmalu je bilo vse pozabljeno in z nova je bil sam in neomejen gospodar v starem ljubljenskem močvirju.

VIII.

Stari Olifant je bil brez dvoma upravičen požgati kupe suhega dračja, ki je poležavalo na jugu in vzhodu močvirja, in s tem počistiti staro ograjo iz trnaste žice tam pod izvirkom. Ali zato ni bil to nič manj trd udar za Strganuhlja in njegovo mater. Kupi suhljadi so bili dolgo časa njuna bivališča in trdnjave in trnasta ograja je bila njuno varno obzidje.

Bila sta pač že tako dolgo prebivalca močvirja, da sta se imela za neomejena lastnika vsakega kota in kotička — vštevši Olifantovo hišo z zemljišči — da bi močno zamerila vsakemu drugemu zajcu, ki bi se pojavil, pa četudi samo v sosednem gospodarskem dvorcu. Njuna pravica do tega močvirja je bila naravna posledica dolge in srečne posesti in je imela za to isti vzrok kakor ga ima večina narodov za to, da brani svo-

jo zemljo. Težko bi bilo najti boljše pravico, kakor je bila ta.

Ko se je pričel tajati januarski sneg, so Olifantovi podrli še zadnje starine prejšnjega visokega gozda, stoječe okoli ribnika, in s tem so prikrajšali in omejili zajčjo posest od vseh strani. Ali vendar sta se trdno držala v ginečem močvirju; saj je bilo njiju domovina, in nista bila voljna odpotovati v neznano tujino. Njuno življenje je potekalo dalje z vsemi vsakdanjimi vznemirjenji in nevarnostmi, a vedno še sta bila gibčnih krač, krepkih pljuč in zvita kakor prej. Že nekaj časa sem sta se vznemirjala radi neke vidre, ki je dospela po toku navzgor v njun tih kotiček. Toda kmalu sta si izmislila majhno zvijačo in speljala sta nedobrodošel obisk k Olifantovemu kurniku. Vendar pa vzlic temu nista bila popolnoma prepričana, da-li si je postavila vidra tamkaj svoj trajen dom. Tako sta raje za nekaj časa opustila bivanje v zemeljskih votlinah; kajti bile so prenevarne pasti, in bolj ko kdaj preje sta se držala rožnih grmov in kupov suhljadi, ki so še preostali.

Zimski sneg se je že ves stajal in vreme je bilo solnčno in toplo. Mati zajka je čutila majhen napad revmatizma in je šla iskat zdravilna zelišča nekam tja dol v spodnji les. Medtem pa se je solnčil Strganuhelj na pobočju na vzhodni strani. Modrikasto siv dim vsem znanega dimnika Olifantovega doma se je vlekel v čudnih oblikah skozi lesovje in se je odražal kot mrka rjavina na jasnem nebu. Na solnčnozlatem pročelju so se vile kvišku vitice divjih rož, ki so se škrlatno rdeče lesketale v senci in kakor zlate ognjeno rdeče palice v svetlobi. Hlev zadaj za hišo, z zlato-oblitim pročeljem in streho, je sličil Noetovi barki.

Hrup, ki ga je prinašal veter, še bolj pa sladek vonj, ki se je mešal z dimom, je naznanjal Strganuhlju, da na Olifantovem dvorišču pravkar krmijo živino z listi ohrovta. Sline so se mu precejale ob mislih na to božansko jed. Pomežikoval in škilil je tja čez, ko so ga pod nosom ščegetali toliko obetajoči duhovi. Kaj bi ne, saj je bil ohrovt njegova najljubša jed. Toda ravno v pretekli noči je bil tam na dvorišču, da si je odnesel grizljaj deteljice, in noben brihten zajec ne gre dve zaporedni noči in isti kraj po hrano.

(Dalje prihodnjic.)

Hudsonovi doživljaji

Spisal Raišp Ivo, dijak v Celju, star 10 let.

1. poglavje:

Prvo srečanje z zločincem.

Po velikem travniku je jezdi postalven mož. Na prvi pogled je vsak spoznal v njem bogatega ameriškega veleposestnika. Na glavi je imel širokokrajn klobuk, prsi mu je pokrivala višnjava srajca, okoli vratu je pa imel precej veliko zeleno ruto, ki je veselo vihrala v vetru. Hlače je imel iz debelega bivolovega usnja, svetlo rjave

barve, ki so bile na koncu hlačin okrašene z dolgimi usnjatimi resicami. Noge so mu tičale v rjavih nizkih čevljih iz jelenovega usnja. Njegov konj je bil črne barve in takoj, ko si ga zagledal, si spoznal v njem dobrega dirkača. Jezdec je zamišljen sedel v sedlu. Ime mu je bilo Hudson. Bil je eden izmed najbogatejših farmerjev vse Amerike. Namenjen je biv v New York kupovat blago.

Isker vranec je vztrajno dirjal čez veliki travnik. Kmalu so se pokazale prve hiše mesta. Nebotičniki so se zmerom jasneje risali med oblake. Naposled je Hudson prispel v mesto in se napotil k tramvajski postaji, kjer je stanoval njegov prijatelj. Razjahal je, stopil v hišo, odšel v prvo nadstropje in pozvonil pri vratih svojega pri-

jatelja Jima. Jim je bil siromašen, no-benega sluge ni imel, zato je prišel sam vrata odpret. Preživljal se je s tem, da je posojal svoj hlev tujim konjem. Ko je Jim zagledal moža, je vzkliknil:

»Hudson, moj stari prijatelj!«

»Da, jaz sem!«

»Odkod si pa pa prišel?«

»S farme!«

»Kar vstopi, prosim!«

Stopila sta v sobo. Po stenah so vi-sele stare in nove podkve. Jim je bil namreč zbiralec podkev; kjerkoli je katero našel, jo je pobral in doma obe-sil na steno.

Sedla sta. Jim je začel pogovor:

»Po kaj si prišel v New York?«

»Naročiti mislim nekaj streliva, ku-piti moram odeje in druge potrebšč-

ne. Razen tega moram povprašati, kje bi lahko prodal kaj živine in poljskih pridelkov.«

»Če imaš kaj krme za konje, ti jo rad odkupim. Tu v mestu je namreč zelo draga.«

»Vejla! Poslal ti jo bom! Zdaj te pa nečesa prosim!«

»Kar na dan z besedo!«

»Pet dolarjev ti dam, če mi za da-nes spraviš konja v hlev!«

»Pa še kako radi!«

»Kdaj pa pride tramvaj?«

Tihe so ure zimskega večera — družina naša okoli mize je zbrana — in Minka nam povestice prebira — in nam odkriva čuda nepoznana — In potlej se beseda nam razpreda — najrajši čujemo nasvete deda. — Že nekaj časa ljubi dedek pravi: „Ta reč mi bolj in bolj roji po glavi. Tako sem, kakor dete: rad izbiram povesti, pesmi, in za kratek čas študiram — križanke, smešne zanke in uganke — Res: ‚Mlado Jutro‘ nam prežene vsako brigo — zato bom kupil celo lansko knjigo!“

Manica:

Kaj naj se igramo

Zdaj, ko trka na vrata mrzla zima, moramo misliti samo na take igre, katerih se lahko poslužujemo v sobi pri gorki peči. Zelo prikladna tovrstna igra je na primer »Brez ene črke«, tako namreč smo nekdaž otroci krstili to sabavico. Izvaja se takole:

Otroci — lahko ji je poljubno število — se domenijo, da se bodo v svojem govoru popolnoma izognili ene črke. Vzemimo tu za primer črko r. Eden izmed otrok vprašuje, vsi drugi pa odgovarjajo in sicer vsak posebej kar in kadar je kdo vprašan. Vsakdo mora odgovoriti zelo hitro. Vpraševalec se lahko poslužuje vseh črk, dočim se morajo vsi oni, ki odgovarjajo, zelo paziti, da ne izgovorijo take besede v kateri je črka r. Če je kdo na primer vprašan, kam namerava potovati, lahko odgovori: »V Ljubljano«, »na Ig«, »v Stično«. Navajati mora torej imena brez r. Nikakor pa ne sme reči: »v Ribnico«, »v Kranj«, »v Rim« itd.

Ali pa če hoče vprašalec vedeti, kaj boš večerjal, lahko rečeš: »sok«, »kavo«, »mleko«, »fižol«, »žgance«. Nikakor pa ne na primer: »krompir«, »repe«, »kruh«, »sir« itd.

Kdor se zmoti, da izgovori črko r, je kaznovan s tem, da mora potem on dalje izpraševati.

Otroci le poiskusite! Boste videli, da ta preprosta igrica povzroča mnogo živahnosti in dobre volje, obenem se pa mlade glavice vadijo hitro misliti.

Rešitev spreminjalke

črke

Gustav Strniša:

Sneg

Saj ni res, saj ni res,
da bi padal iz nebes,
iz oblakov le prši,
in hiti na vse strani,
da pobelil bo zemljo,
ki zdaj gola je tako.
da ne ve se skriti kam,
ker jo kar preveč je sram!
Pa, saj dala je svoj sad,
v nji tli novi up — pomlad!

Kaj pa mi, kaj pa mi,
če lenuhi smo bit?

Križanka „Morski pajek“

Vodoravno: 1. riba; 4. vrtna hišica; 5. prostor v staji; 6. književno delo; 7. cvetni list.

Navpično: 1. pesniška oblika; 2. mamilo; 3. poljska cvetica; 4. ograjna vrata; 5. prenašalec vesti.